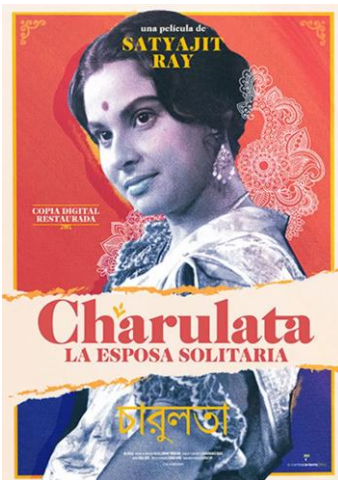

Charulata. La esposa solitaria

Direcció: **Satyajit Ray**

Festival de cinema asiàtic

País: Índia (1964) (restauració 2021)

Fitxa tècnica

Guió Satyajit Ray (història: Rabindranath Tagore) **Fotografia** Subrata Mitra **Música** Satyajit Ray **Interpretació** Madhabi Mukherjee, Sailen Mukherjee, Soumitra Chatterjee, Geetali Roy, Shyamal Ghosal, Bholanath Koyal **Durada** 124 min **Gènere** Drama **Llengües** Bengalí i anglès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Basada en un relat de Rabindranath Tagore ambientat a finals del segle XIX, quan l'Índia encara era una colònia anglesa. La Charu, una dona de l'alta societat bengalí que porta una vida ociosa, està casada amb en Bhupati. Aquest, que ha heretat una fortuna, utilitza els seus diners per publicar un diari polític, i se sent orgullós de no haver-se deixat arrossegar per la comoditat i la desídia. (FilmAffinity)

Crítica

Per comprendre la complexitat de tota lluita per la llibertat.

L'àmplia filmografia de Satyajit Ray sol veure's reduïda, en els llibres d'història, al seu flamant exercici com a autor de la *Trilogia de Apu*, que malgrat figurar com una de les empreses humanistes més grans del cinema, al costat de les joies del Neorealisme, mostra únicament una de les cares del treball del cineasta indi. Per sort, l'estrena de la magistral **Charulata. La esposa solitaria** corregeix, en part, el deute pendent amb un cineasta que, a més de retratar amb gran empatia la pobresa del seu país, va saber furgar les esperances i paradoxes d'una classe privilegiada a la qual ell pertanyia.

Basada en un relat de Rabindranath Tagore, **Charulata. La esposa solitaria** desplega la seva màgia a través d'una superfície plàcida, formada per sinuosos *travellings*, que revela un fons tempestuós, que es manifesta mitjançant violents zooms. Així és com Ray ens obre les portes d'una mansió (o gàbia d'or) on, a finals del segle XIX, un triangle amorós acapara les tensions de l'època: entre el poble indi i l'ocupació britànica, entre el desig de progrés i una societat classista i patriarcal. D'aquí sorgeix la **figura enlluernadora de la Charulata (convertida en un misteri insondable per l'actriu Madhabi Mukherjee), que emprèn un camí d'emancipació difícil a través de l'art i l'amor**. Es podria imaginar aquesta història com una faula moralista; no obstant això, **Charulata. La esposa solitaria**, seguint la màxima de Jean Renoir, ens convida a comprendre que tothom té les seves raons.

El millor: tots els plans amb Madhabi Mukherjee.

El pitjor: que haguem hagut d'esperar tant per veure el film estrenat a Espanya.

Manu Yáñez - fotogramas.es

Organització:

En conveni amb: